

Een droom

Ik heb heerlijk geslapen en gedroomd in onze tent vannacht. Op vakantie heb ik dit vaker, verlost van alle ruis van de dagelijkse dingen kan ik goed in contact komen met een diepere laag in mezelf. Soms lijkt het wel alsof ik twee levens heb: het normale dagelijkse en mijn nachtelijke droomleven. Ondanks onsamenhangende flarden en verwarrende verhaallijnen lukt het sommige beelden toch, om naar voren te dringen. Met hun scherpe, puntige nagels klauwen ze in mijn huid, waar ze hun sporen achterlaten, opdat ik me hen herinner. Deze droom is zo helder dat ik hem uren later nog precies voor de geest kan halen. Ik besluit hem op te schrijven.

Er zit een rat in de keuken. Ik ben samen met mijn partner. (Is het Twan?) Hij woont in een herenhuis, de eerste verdieping wordt verbouwd. Er zijn veel mensen. Hij komt uit een rijke familie. Zijn vader is een charmante man. Ik mag er roken.

Met veel moeite had ik Twan weten over te halen toch nog een laatste keer samen weg te gaan. Twee weken voordat we zouden vertrekken, kregen we zo'n knallende ruzie dat voor hem de maat vol was. Hij wilde acuut stoppen met onze relatie van ruim zeven jaar.

De beruchte cyclus van zeven, waarna je een nieuwe fase betreedt: of er komt een verdieping of het is het afgelopen. De wanhoop en pure paniek die ik voelde, waren onbeschrijflijk.

'Alsjeblieft Twan, je kunt me nu niet amputeren. Laten we nog op vakantie gaan en alles uitspreken wat er nog uit te spreken valt. Geef me de kans om goed afscheid van je te nemen.' Ik smeekte en huilde en uiteindelijk stemde hij toe. Natuurlijk hoopte ik stiekem ook dat hij nog van gedachten zou veranderen.

Vermoeid door de wandeling in de verzengende middagzon strijken we neer op het terrasje van een typisch Frans dorpje. We verdrijven de dorst met een koel biertje en eten nootjes.

De kerkklokken luiden. Onbedoeld zitten we op de eerste rang. Op het kerkplein tegenover ons is het allemaal te doen. Het lijkt wel of het hele dorp uitgelopen is. Allemaal mooi aangeklede vrouwen, zoals ze dat in Frankrijk als de beste kunnen, mannen en veel kinderen. Het bruidspaar dat naar buiten komt, dertigers zo te zien, is stralend en mooi zoals het hoort. En dan de menigte, de blije gezichten, de uitgelatenheid, het feest. Een eindeloze stoet van toeterende auto's en scooters trekt aan ons voorbij en ik huil, alweer. Zo onopvallend mogelijk veeg ik mijn wangen droog, terwijl ik vluchtig opzij kijk en me afvraag hoe hij zich voelt. Ik krijg de kinderachtige gedachte dat het allemaal niet eerlijk is, gewoon niet eerlijk, niet van me afgeschud. Ik kijk naar Twan, hij is zo dichtbij maar zo ver weg. Dan verbreek ik de lange, ongemakkelijke stilte tussen ons.

'Waarom zijn wij dit niet? Waarom wil je niet met me verder? We kunnen toch met relatietherapie beginnen? Die zeven jaar gooi je toch niet zomaar weg, verdomme!' Twan zwijgt, zijn kaken bewegen over elkaar.

'Denk jij dat ik dat niet gewild had, dan? Het gaat gewoon niet met jou.' Weer die afwijzing die zich snijdend een weg baant van mijn maag naar mijn keel, waar zich een brok vormt. Ik vraag me af of ik hier ooit aan zal kunnen wennen en probeer het te verdragen. Voor de zoveelste keer vraag ik: 'Twan, maar waarom dan niet?'

Hij geeft geen antwoord, hij wil zichzelf niet eindeloos herhalen. We hebben het er al zo vaak over gehad, deze vakantie en ook daarvoor. Hij vindt dat we niet goed genoeg bij elkaar passen. We staan zo verschillend in het leven en denken zo anders over allerlei zaken. Hij heeft moeite met de makkelijke manier waarop ik geld uitgeef. Mijn wispelturigheid vindt hij lastig. Dat ik ben gaan blowen was de doodsteek. Het enige wat nog goed gaat tussen ons is de seks en dat is niet genoeg.

Twan zegt: 'Ik ben vijftig, als ik nog iemand anders wil ontmoeten dan moet ik nu met je stoppen. En jij vindt ook nog wel iemand die beter bij je past. Heus wel, Angèle.'

'Maar ik wil niemand anders, ik wil jou,' is mijn antwoord steevast.

Ik sjok achter hem aan tijdens de mooie steile wandeling naar de camping in de gloeiend hete zon. Zijn pezige, korte benen lopen stug door. Zijn kale hoofd en brede, blote rug zijn donkerbruin. Oh, wat houd ik van zijn lijf, wat houd ik van zijn "Zijn", besef ik weer.

De verrukkelijke geur van gemalen koffie, het knisperende geluid van de kolenkachel. Mijn moeders schoot is warm en haar stem zangerig.

Ik vlij mijn hoofd tegen haar zachte boezem. De zon schijnt op de zachte, blonde haartjes van haar armen, ze geven licht en strelen mijn wang. Vanuit het raam kijk je uit op de mooie, oude kerktoren.

Mama vertelt over de prins, die dapper naar boven klimt door de prikkende doornstruiken.

Doornroosje wordt wakker gekust. En ze leven nog lang en gelukkig.

De kerkklokken luiden lang. Ooit wordt het mijn huwelijksdag.

Ik draag een prachtige, witte jurk en overal worden bloesemblaadjes gestrooid. Zucht ...

In de kast liggen ouderwetse, kerkelijke boekjes van mijn moeder. Steeds opnieuw lees ik het verhaal van de heilige Bernadette.

Haar geloof, puurheid en toewijding vervullen me met grote bewondering. Mijn moeder ziet dat ik er weer in aan het lezen ben en zegt afkeurend: 'Waarom lees jij die oude boekjes toch steeds?'

Ik voel me beschaamd en betrapt over mijn diepe en oh zo onbescheiden verlangen. Kun je eigenlijk wel trouwen en tegelijkertijd heilig zijn? Het is een lastig dilemma voor mijn kinderhoofd.

We hebben het soms gewoon leuk en dan genieten we eventjes van Frankrijk, maar er zijn ook veel moeilijke gesprekken, tranen, ruzies en verwijten. Daar tussendoor is er steeds weer de seks die ons verbindt. Vrijen is altijd ons sterkste punt geweest. Het maakt ons zacht en mooi. Mijn hart blijft open en ik ben kwetsbaar. We huilen veel, nou ja, ik vooral. Hij is onvermurwbaar als het gaat over onze relatie, hij wil echt niet meer!

‘Ik was zo blij met je,’ zeg ik weemoedig. ‘We waren zo blij met elkaar.’

Het liedje *Telkens weer* van Willeke Alberti dreunt eindeloos door mijn hoofd: *Telkens weer, denk ik er komt er één, waar ik mijn hart aan geef, voorgoed voor leef, maar telkens weer ...* gaat het mis, gaat het weer mis.

Waarom lukt het me niet om dat, wat ik het liefste wil in mijn leven, te krijgen? Waarom mag ik niet gelukkig zijn met een man? Wat is er mis met mij?

Twan gaat bij de tent zitten en zwijgt, zijn typische manier van boos zijn. Ik ga bij het zwembad van onze naturistencamping liggen, nadat ik een afkoelende duik heb genomen. De zon is nog heel krachtig, al loopt het tegen vijven. Het zonnetje dat elk plekje van mijn lijf beschijnt, is weldadig. Het liefst zou ik mijn benen wijd uit elkaar spreiden om ook daar de warmte binnen te laten.

De smaak van tranen, snot en zweet onder mijn zonnehoed.

Ik kan gewoon niet stoppen met huilen. Ik móét iets verzinnen om rustiger te worden en nu eens niet met bier en weer een sigaret.

Ik besluit om me bewust te gaan ontspannen. Door de warmte van de zon, laad ik me op met nieuwe energie. In mijn verbeelding laat ik oude pijn via mijn gronding in de aarde wegvloeien. ‘Help!’ sein ik naar de kosmos. Het helpt, ik word iets rustiger, mijn hart gaat niet meer zo overspannen en razend tekeer.

Opeens ben ik niet meer bij het zwembad, maar word ik in een dagdroom getrokken. Er verschijnt een vrouw voor mijn geestesoog en wat voor een vrouw! Het beeld is haarscherp en levensecht. Ze is gewikkeld in zwarte doeken, alleen haar stralende ogen zijn onbedekt. Ze kijkt me aan met ongelooflijk veel plezier en liefde.

‘Waarom zie je er zo raar uit?’ vraag ik oprecht verbaasd.

Ze schiet vreselijk in de lach en zegt dat het normaal is in haar tijd. Onder al die doeken is ze een gewone vrouw, zoals ik. Het doek glijdt naar beneden.

Een fris gelaat komt tevoorschijn en daarna haar prachtig gevormde borsten. Ze neemt mijn hand en laat me er een aanraken. Zacht, stevig, mooi.

‘Wie ben je?’ vraag ik.

‘Maria Magdalena. Ik ben Maria Magdalena en ik ben als jij’, voegt ze eraan toe.

‘Als ik?’ vraag ik verbouwereerd. ‘Jij bent als ik.’ Ze draait de woorden nu om. ‘Jij bent als ik.’ Mijn verbazing is zo groot dat ze er weer heel geamuseerd om moet lachen. Jezus, wat heeft dat mens een plezier, denk ik geïrriteerd.

Ze vervolgt: ‘Angèle, jij moet je seksualiteit gaan vieren. Het is belangrijk dat jij je seksualiteit gaat vieren. Dat wilde ik je alleen even laten weten.’ Ze verdwijnt na een vrolijke afscheidsgroet.

‘Dankjewel,’ stamel ik.

Ik open mijn ogen en kom langzaam weer terug bij het zwembad. Ik zou willen dat ik net was als zij, zo open en bewust van haar vrouwelijke schoonheid. Zo stralend, levenslustig en zonder schaamte. Maar ik voel me niet zo. Ik voel me helemaal niet zo. Ik ben een Sarah van vijftig. Vijftig! Maar toch ... ik moet mijn seksualiteit gaan vieren. Dat idee geeft me energie en maakt me iets blijer. Met deze woorden heel dicht bij me, loop ik terug naar onze tent.

Twan zit nog steeds te zwijgen. Hij drinkt een biertje uit ons eigen koelkastje en eet daarbij stokbrood met Franse kaas. Ik drink en eet mee, nog steeds zeggen we weinig. Dan neem ik het initiatief.

‘Twan, ik wil je proeven.’ Ik kijk hem strak aan en schuif mijn benen langzaam uit elkaar. Zijn bruine ogen kijken verbaasd, maar zijn lijf reageert meteen. Prachtig! Elke vezel in me wil hem opsnuiven, vasthouden en opzuigen, zodat hij zich zal vermengen met mij en ik een mooier mens word. Zijn zaad, waar ik normaal niet zo’n liefhebber van ben, is deze keer als een voedend, warm medicijn.

Een beetje van hem blijft nu voor altijd bij mij.

De volgende dag wandelen we door de bergen. Schoorvoetend vertel ik Twan over de vrouw die ik gisteren in mijn meditatie gezien heb. Ik weet hoe sceptisch hij is als het op spirituele zaken aankomt, nu echter reageert hij alsof het normaal is. Hij weet verrassend veel te vertellen over Maria Magdalena. Ze is niet, zoals ik op school geleerd heb, een prostituee die door Jezus bekeerd en opgenomen werd onder zijn volgelingen, maar een van zijn apostelen en volgens sommigen zelfs zijn vrouw. De kerkelijke macht bestond vooral uit mannen en dat wilden ze graag zo houden. Ze verzwegen haar belangrijke rol en schilderden haar af als een hoer. Ik ben onder de indruk.

‘Hoe weet jij dit allemaal?’

‘Er is een boek over geschreven: *Het Magdalena Mysterie*,’ vertelt hij. Ik word er een beetje stil van. Wat is er toch veel dat ik nog niet weet.

Na deze intensieve reis verdwijnt Twan echt voorgoed uit mijn leven. Ik moet de hele dag huilen, wekenlang. Doe ik dit niet al mijn hele leven?

‘Och mèchje, heb je ludduvudu?’ Het klinkt spottend, maar de ogen van mijn vader staan zacht. Mijn vuisten ballen zich, een snik ontsnapt uit mijn keel.

Ik ren naar mijn kamertje, klem mijn kussen stevig vast en gebruik het om de gierende uithalen te dempen. Ja, ik heb ludduvudu. Ik huil en ween en brul.

Liefdesverdriet, mijn leven lang al word ik vergezeld door deze oude trouwe ongewenste gast. Hij wil maar niet verdwijnen, verschuilt zich in de bosjes, is dreigend onzichtbaar aanwezig. Soms vertrekt hij voor een lange reis, maar hij komt altijd weer terug. Altijd weer. Om me mee te trekken in een moeras van eenzaamheid, niet de moeite waard om van te houden. Sterf toch, ludduvudu!

Ik onderneem van alles om de paniek en de onrust te bestrijden. Aquajogging is perfect, ik ben toch al overal nat, dus niemand ziet mijn tranen. Thuis boen ik jankend de houten vloer en verander

de slaapkamer, zijn energie moet er onmiddellijk uit. In de woonkamer krijgt alles een nieuwe opstelling. Ik spreek af met vriendinnen, bezoek aurareaders en kaartleggers, iedereen die het wil of niet wil, krijgt mijn emotionele relaas te horen. Het gemis is vreselijk, maar ik moet verder.

Ik voel me een slachtoffer, afgewezen en machteloos. Het maakt me boos. Ik wil geen slachtoffer zijn. Ik wil me niet laten kisten.

Nooit door niemand!

Als hij me niet meer wil, dan is dat zo. Dan ga ik op zoek naar iemand die me wél wil! Datingsites zijn voor even een goede afleiding. Het is fijn om te merken dat ik nog steeds goed in de markt lig. Aan aandacht geen gebrek, zeker niet als je nickname “Bengel” is, die op zoek is naar een date.

Na een paar ontgoochelende afspraakjes zinkt de moed me in de schoenen. Ik wil geen vent die op een date verschijnt met witte sokken in zijn sandalen onder een korte broek. Of een knappe vijftiger die nog nooit langer dan drie maanden een relatie heeft gehad. Ik wil niemand anders dan Twan.

Ik vertel hem dat ik aan het daten ben. Hij vindt het onbegrijpelijk dat ik dit al zo snel doe. Het maakt hem jaloers, constateer ik met genoegen, al is dat niet de reden waarom ik het doe. Nee, ik moet gewoon een oplossing zien te vinden voor dit ondraaglijke gevoel van afwijzing en gemis.

Nu Twan er niet meer is om me het blowen te verbieden, kan ik lekker mijn gang gaan. Mijn gedachten en gevoelens verdwijnen uit het nu, de mist in mijn hoofd is prettig. Ik word er filosofisch en creatief van. Ik wil zélf bepalen hoe ik me voel en ik wil me prettig voelen. Ik ben boos en protesteer tegen een leven, waar ik niets meer leuk in vind. Daarom blow ik.

Twan had er een vreselijke hekel aan, vooral omdat ik het steeds vaker ging doen. Een paar keer heeft hij me betrappt op een stiekem blowtje, de doordringende geur van wiet verraadde me, ook al probeerde ik het te maskeren met wierook en open ramen. Het gaf hem het gevoel dat ik niet genoeg aan hem alleen had. Het was heel schaamtevol om betrappt te worden en ik loog erover. Juist ik, die eerlijkheid zo hoog in het vaandel heeft staan. Ik zei dat ik het een bekrompen reactie vond van een plattelandsman uit een dorp dat bekend staat om zijn zuipfestijnen, waar hij naar hartenlust aan meedeed; dát mag dan wel ... Dat was mijn verweer, maar diep in mijn hart schaamde ik me dood.

Toen ik stopte met roken, was ik begonnen met af en toe een pijpje blowen. Een mens heeft toch iets nodig om te kunnen ontspannen na een dag hard werken?

Ik voelde me eenzaam in Breda, waar ik vanuit Rotterdam naartoe was verhuisd zonder er iemand te kennen, zodat ik dichterbij hem kon wonen. Deze mooie Brabantse stad paste me als een zwierige leuke jurk, alleen had ik geen tijd of energie om er mensen te leren kennen. Door de week zag ik Twan nooit. Al snel rookte ik elke avond een pijpje, een moment om gedurende de dag al naar uit te zien. Een pijpje, later nog een tweede pijpje, de glijdende schaal was ingezet.

In de weekenden “mocht” het niet, omdat Twan er dan was.

Door het roken van het pijpje kwam de aandring om ook weer “gewoon” te gaan roken, volop terug. Na een tijd werd de hunkering te sterk en ik zwichtte.

Toch blowde ik soms ook waar Twan bij was. Als ik het deed voordat we gingen vrijen, dan vond hij het goed. Hij wist dat het me ontremde en hij liet zich maar wat graag meevoeren in mijn geilheid.

Twee maanden na onze vakantie bel ik Twan op om hem een vreselijk bericht te vertellen over mijn broer Harrie. Zijn reactie is precies zoals ik had verwacht en gehoopt.

‘Dit is een uitzondering. Natuurlijk ben ik er voor je als Harrie zo ziek is en misschien wel doodgaat.’ De laatste helft van de zin komt er fluisterend uit.

Twan was altijd heel geraakt door de dood. In korte tijd verloor hij zijn vrouw, zijn vader en een goede vriend. Zijn kinderen waren nog maar drie en vijf toen zijn vrouw stierf aan leukemie.

De eerste jaren van onze relatie moest ik steeds aan haar denken. Ik voelde me schuldig en begreep niet waarom ik recht had op dit geluk, terwijl zij dood moest gaan.

Twan kon niet goed over haar ziekte praten en de dood bleef een teer punt. Als we samen naar een film keken waarin iemand ging sterven, moest hij stevast huilen. Ik streefde en kustte hem dan met troostende geluidjes, terwijl hij sniffend zijn tranen wegveegde. Ondertussen bleven we gewoon de film volgen. Er hoefde verder niets gezegd te worden. Ik begreep zijn verdriet, sloot Twan nog wat meer in mijn hart, het verdriet mocht er zijn. Mensen in zijn omgeving zeiden dat haar dood hem in zijn voordeel heeft veranderd. Hij werd er zachter door en minder oordelend.

Harrie en ik scheelden maar een jaar in leeftijd. Hierdoor speelden we als kind heel veel met elkaar. Het was niet altijd leuk, want hij kon een vreselijke pestkop zijn. Ook was hij een kop groter en sterker: ik verloor altijd van hem, wat ik onuitstaanbaar vond.

Vanuit onze keuken hebben we uitzicht op “het stroomhokje.” Het is een vierkant, troosteloos gebouwtje voor elektriciteitsvoorziening. In de donkere bakstenen muren zitten alleen twee zware ijzeren deuren.

Er ligt een lap grond van zo’n anderhalve meter omheen en het is omheind door een onooglijk ijzeren hek. Bepaald een mooi gezicht is het niet, zegt mijn moeder altijd, maar voor de kinderen is het wel ideaal om er te spelen.

Het is woensdagmiddag en ik speel met mijn broer, twee vrienden en een neef cowboy en indiaantje. Om het spel echter te doen lijken hebben ze mij gevangen genomen en aan een paal gebonden. Ik wil niet, maar dat interesseert ze niet. Met een stevig dik touw dat om mijn middel, armen en benen wordt gewikkeld, maken ze me stevig vast aan de regenpijp. De dik gestrengelde jute snijdt pijnlijk in mijn vlees. Mijn gillen en tegenspartelen interesseert ze niets. Ze maken een vreugdedans rondom hun prooi. Met steeds grotere krijgsbewegingen en stokken in hun hand, dansen en springen ze om me heen. Joei joei joei, hun armen zwaaien wijd uit, hun blote knieën gaan steeds hoger de lucht in, speeksel vliegt uit hun mond. Het touw brandt en ik probeer mezelf te bevrijden, maar het is onmogelijk. In plaats daarvan doen ze het nog wat strakker en dan begint een van de jongens tijdens het ronddansen, niet meer in mijn armen of benen, maar in mijn borsten te knijpen. De anderen zien het en gaan hetzelfde doen. Het is vernederend en verbijsterend. Doen ze dit echt? Ik heb nog maar net een beetje borsten, ik weet niet eens dat het opvalt.

De plaatsvervangende schaamte, vooral tegenover mijn broer die zich helemaal laat meeslepen, is nog het ergst. Ik huil, al vind ik het vreselijk om me zo te laten kennen, maar ik raak in paniek. Dit is niet leuk meer, dit is allang niet meer leuk.

'Stop, houd op!' schreeuw en smee ik tevergeefs. Ze lijken wel in trance en bezeten.

En dan ineens stoppen ze. Ik begrijp niet meteen waarom. Een sympathieke man van een jaar of dertig, die ik van gezicht ken, staat daar met zijn fiets in zijn hand. Hij beveelt: 'Laat dat meisje onmiddellijk los! Stelletje klippels dat jullie zijn, wat denk je nou wel niet om dat meisje zo lastig te vallen!' De man is enorm boos en lijkt overstuur. 'Opschieten, losmaken, stelletje idioten,' gaat hij maar door.

De jongens zingen meteen een hele toon lager en bedremmeld maken ze zo snel mogelijk met onhandige bewegingen het touw los, terwijl ik nog steeds huil. Zodra ik kan, ren ik naar huis.

Harrie gedroeg zich vaak afkeurend en cynisch tegen mij: 'Je lijkt dikke tante Mien wel in die jurk' en vanaf onze puberteit leek hij weinig waarde aan ons contact te hechten. Misschien had het feit dat ik op mijn twaalfde zijn beste vriend Frits "afgepakt" had, daar ook mee te maken. Toen hij erachter kwam dat Frits niet voor hem, maar voor zijn zusje kwam omdat hij verliefd op haar was, had dat hem diep gegriefd. Het was niet mijn intentie hem daarmee terug te pakken. Ik werd gewoon verliefd op deze mooie jongen met zijn grote donkerbruine ogen. Hij was mijn eerste vriendje, verder dan tongzoenen gingen we nog niet. Maar Harrie dacht, begreep ik later, dat we "all the way" gingen. In zijn beleving deed ik dat om hem eens flink te grazen te nemen.

Harrie is getrouwd met Carla, zijn eerste en enige liefde. Ze is zorgzaam en heeft een opgeruimd karakter. Samen leiden ze een overzichtelijk bestaan in hun prettige, zelfgebouwde huis.

Nu hij zo ziek is heeft hij me graag om zich heen. Het feit dat hij kanker heeft, net als vijf jaar geleden, maakt hem doodsbang. Hij is totaal geobsedeerd door het idee dood te gaan en durft geen moment alleen te zijn. Ik ga vaak naar hem en Carla toe en blijf dan steeds een paar dagen. De uitgezaaide kanker is onbehandelbaar en we moeten allemaal machteloos toezien hoe het leven steeds meer uit hem wegglipt.

Ik praat vaak met hem over de dood. Volgens hem een groot zwart gat. Volgens mij een plaats vol van licht en liefde.

Hij verrast me een keer door te zeggen; 'Ik begrijp toch wel dat mensen veel aan je kunnen hebben. Ja, ik zelf ook trouwens.' Wat een compliment van mijn broer!

Via mijn schoonzusje Joska hoorde ik later dat hij gezegd had, dat ik de enige was die goed met zijn angst omging. Ik liet hem tenminste gewoon vertellen zonder te proberen hem te overtuigen. Het was een bitterzoete ervaring, ik was tóch belangrijk! Om dit te mogen ervaren moest hij wel doodgaan ...

Het is enorm steunend dat Twan in deze intensieve emotionele periode weer terug is. Onze relatie lijkt hierdoor weer min of meer hervat, al blijft hij duidelijk maken dat het tijdelijk is.

Al onderhandelend komen we uit op het concept van een open relatie. Eens in de veertien dagen komt hij naar me toe en blijft een nacht. Net zolang tot een van ons iemand anders ontmoet. Ik vind

het niet ideaal en ongetwijfeld is het van voorbijgaande aard, maar voor dit moment heb ik liever dit dan helemaal geen Twan.